

LA VAGA DE L'ART FABRIL

MÉS aviat de lo que s'esperava, la vaga de l'Art Fabril ha esclatat. L'Art Fabril és el ram més important de Catalunya. La vaga farà parar els braços a 100,000 obrers dels dos sexes. I si la vaga dura, hauràn de parar altres industries similars o auxiliars de la gran industria textil. Ademés, hi hà la possibilitat de que vingui una declaració de vaga general dels obrers de tots els oficis per solidaritat amb els séus companys de l'Art Fabril.

Estem, doncs, davant d'un dels conflictes societaris més greus que mai s'hagin vist a la nostra terra.

Quan escrivim aquestes ratlles la vaga s'estén ràpidament pel pla de Barcelona i per les ciutats i conques industrials de la seva provincia. La febre de la lluita puja. I en aquesta hora enfebrada volem escriure nosaltres unes paraules serenes i cordials...

* * *

Primer de tot, la gent se pregunta: «Per què s'ha declarat la vaga? Què demanen els obrers?» Cal contestar-les aquestes preguntes, puix la gran majoría no sab de què's tracta, i per no veure la realitat veritable, ja comença a veure fantasmes esporuguidores.

Els treballadors, representats per la societat «La Constancia», demanen la doble millora que quasi sempre và continguda en totes les peticions proletaries: rebaixa de la jornada de treball i augment de sòu; menys feina i més aliment, menys treball per als muscles i més consol per al païdor.

Els obrers de l'Art Fabril treballen onze hores. Són dels qui tenen la jornada més llarga, i això que la feina no és pas lleugera ni fàcil. Les dònes, sobre tot, queden extenuades per una jornada excessiva. Per torna, les setmanades són magres, més magres encara que anys passats. Mentres el temps s'ha anat escolant, els obrers han vist abaixar-se les setmanades, apujar-se el cost de la vida i permanèixer quietes, invariables, les onze llarguíssimes hores de jornada. El feix ha crescut damunt les espatlles de l'obrer fabril, s'ha fet aixafador, i per ultim, lògicament, inevitablement, ha vingut el formidable moviment d'ara.

* * *

I els fabricants, què diuen? Diuen que no poden atendre les demandes dels obrers, i no per propia voluntat, sinó per imposició de les lleis econòmiques. Segons ells, si aquí se milloren les condicions dels treballadors de manera que resultin superiors a les dels treballadors de l'estranger i de les altres comarques fabrils d'Espanya, l'industria catalana quedarà desarmada per a sostenir la competencia i les fàbriques hauràn de plegar en perjudici de tots. Ells creuen que lo que procedeix abans de tot és adoptar certes disposicions generals per a totes les fàbriques d'Espanya.

Que en les al·legacions dels fabricants hi hà una part de raó, no pot negar-ho ningú que tingui pocs o molts coneixements de les qüestions industrials i econòmiques.

* * *

Però, si hem d'anar a pesar la raó de cada una de les dugues parts, quí pot negar que la raó dels obrers pesa més? Si els fabricants invoquen lleis econòmiques, els treballadors invoquen lleis fisiològiques.

En quant a la jornada, n'hi hà prou amb saber que homes i dònes treballen onze hores diaries per a dir que tenen plena raó de demanar que se l'escursi. I n'hi hà prou també amb saber les mesquines setmanades que porten a casa els dissabtes, per a afirmar que tenen raó de demanar augment. Tot el problema està, naturalment, en fixar la quantía de la reducció i de l'augment respectius. En aquesta fixació han de tenir-se en compte les condicions econòmiques i de concurrencia mercantil que'ls patrons al·leguen.

Els fabricants, doncs, havíen de començar accedint en principi a la rebaixa de la jornada i a l'augment del sòu. La fixació d'una i altre se podría fer després per una comissió mixta o per un arbitratge. Si no comencen els fabricants per aquí, perdràn la part de raó que poden tindre i giraràn contra d'ells tota l'immensa força moral i devegades material de l'opinió pública.

A. R. i V.

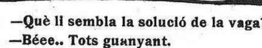
La Campana de Gràcia
2 d'agost de 1913

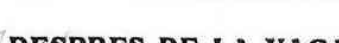
El crit de les aranyes
La Esquella de La Torratxa
8 d'agost de 1913

De les darreres jornades. L'Heroe
La Esquella de La Torratxa
9 d'agost de 1913

- Què li sembla la solució de la vaga?
- Be... Tots guanyant.
La Esquella de La Torratxa
29 d'agost de 1913

Després de la vaga
- Teixiu, teixiu; teixiu forsa, que a Madrid necessiten desteixir per a viure.
La Esquella de La Torratxa
29 d'agost de 1913

El tot-poderós
El Govern ja ha decretat,
més, com que qui paga mana,
si ara a mi'm dona la gana
jo el decret deixo penjat

La Esquella de La Torratxa
29 d'agost de 1913

